

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Îmbunătățirea vieții prin dezarmarea generală

Realitatea faptelor impune să facem o tristă constatare: în era atomică și a uriașelor progrese tehnice pe care n-au cutedat să le viseze nici mințile cele mai îndrăznețe, pe globul pământesc se găesc încă oameni care se hrănesc cu iarbă, copiii care mor de foame, regiuni egale cu suprafața Europei măcinate de epidemii, analfabetism în masă și alte multe rele și neajunsuri sociale.

Problema aceasta a format subiectul de discuție la două conferințe internaționale din acest an, în martie, la Roma, în cadrul sesiunii extraordinare a Organizației Națiunilor Unite pentru alimentație și agricultură și în iunie, la Washington, cu ocazia Congresului extraordinar pentru problemele alimentației. La aceste reuniuni au participat delegați din toate țările lumii și au confirmat caracterul acut de foamete în care trăiește o mare parte a omenirii în țările colonialiste și slab dezvoltate.

De la tribuna acestor două conferințe s-a arătat, în cifre cu totul grăitoare, un tablou întunecat. S-au citat numai câteva cifre din care rezultă că în Asia, Africa și America Latină trăiesc un miliard de oameni într-o stare de permanentă subnutriție, iar alte 400 milioane sînt condamnați să moară de foame. În plus nu este vorba numai de înfometare, ci și de boli care seceră milioane de vieți omenești din cauza lipsei de adăpost și a muncii sclavagiste care se mai practică pe o întinsă parte a globului. Ce să mai spunem de mortalitatea infantilă între 1—4 ani, care în țările amintite, este de zece ori mai mare decît în cele dezvoltate.

Astfel în Pakistan, Guatemala, Tailandă și alte țări slab dezvoltate, să nu vorbim de cele colonialiste — durata medie a vieții este de abia jumătate decît în statele dezvoltate. În America Latină mor 4 oameni pe minut, adică peste două milioane pe an, și peste 10 milioane la 5 ani, în timp ce averi de milioane și miliarde de dolari se scurg în buzunarele exploata-tilor.

Savantul brazilian Josué de Castro spune că dacă lumea de azi flămînzește și foamea domnește în regiunile slab dezvoltate „cauza este colonialismul” (cf. rev. Pentru Apărarea Păcii, nr. 7/1963, p. 18). El arată că, în condițiile actualului nivel al tehnicii, poate fi hrănită o populație de 10 ori mai mare decît aceea pe care o are astăzi globul pământesc. Vederile lui Castro sînt confirmate de susținerile profeso-

rului Michél Cepede de la Institutul național agronomic din Paris. Cercetările lui în domeniul alimentației au devenit clasice. El dovedește că „pămîntul este departe de a fi suprapopulat” și că odată cu progresul tehnic va putea fi hrănită o populație de 10 ori mai mare decît cea pe care o are azi pămîntul; adică aproximativ 30 de miliarde de oameni. (Cf. ibd., p. 19). Deci, nu pămîntul este cauza înfometării și a morții cum susțin imperialiștii, ci modul cum sînt împărțite și folosite imensele bunuri materiale ale pămîntului care încap pe mîna unui număr mic de profitori și exploatare, în timp ce sute de milioane de oameni sînt lăsați pradă sărăciei, mizeriei și morții.

Pe de altă parte cursa înarmărilor înghite sume imense, care ar putea fi folosite pentru dezvoltarea țărilor înapoiate.

Dezarmarea, pentru care luptă popoarele, permite să se învingă marele flagel care este foametea și care bîntuie încă puternic în țările slab dezvoltate. Cei peste

120 miliarde de dolari care se cheltuiesc anual pentru fabricarea armelor morții și pentru războaie, în cazul dezarmării generale și totale, ar permite ca, în decurs de mai puțin de un sfert de secol, aceste state să lichideze înapoierea lor economică și să pornească pe drumul bunăstării și mulțumirii generale, pe drumul progresului material și cultural.

Acestea sînt perspectivele fericite ale dezarmării generale și totale, care trebuie sprijinite ca să se concretizeze, acestea sînt realități puternice care infirmă concepțiile antiomane ale propagatorilor de războaie și epidemii ca mijloace diavolești pentru a opri sporirea populației pe întinsul glob pământesc.

Primul pas pe calea dezarmării s-a făcut prin tratatul de la Moscova de interzicerea experiențelor cu arme atomice în aer, sub apă și în cosmos. Popoarele vor ca de aici să se ajungă la dezarmarea generală și totală. În felul acesta toate mijloacele vor fi folosite pentru binele omenirii și va dispărea pentru totdeauna flagelul foamei și mizeriei pe pămînt.

S. Radu

Un nou pas pe calea păcii

Tratatul de la Moscova de interzicere a experiențelor atomice în trei medii a deschis posibilitatea de a face noi pași prin tratative spre dezarmarea generală și totală, spre înlăturarea primejdiei unui război nimicitor, spre consolidarea păcii. Într-adevăr la propunerea Uniunii Sovietice, făcută în 19 septembrie 1963 de la tribuna Adunării Generale O.N.U. de către d. A. Gromîko, ministrul de externe al U.R.S.S., s-a ajuns la încheierea unei înțelegeri între Uniunea Sovietică și S.U.A. ca să nu se lanseze în spațiul cosmic sateliți sau altfel de obiecte cu arme nucleare sau arme de distrugere în masă. Pornind de la această înțelegere, 17 țări membre ale Comitetului pentru dezarmare de la Geneva — printre care și țara noastră — au prezentat la O.N.U. o rezoluție în acest sens.

Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat prin aclamații în ședința ei plenară din ziua de 17 octombrie, o rezoluție prin care salută cu satisfacție intenția exprimată de Uniunea Sovietică și Statele Unite de a nu amplasa în spațiul cosmic nici un fel de obiecte cu arme nucleare sau altfel de arme de distrugere în masă și cheamă toate statele să se abțină la rîndul lor de a plasa pe orbită obiecte avînd la bord astfel de arme. Rezoluția cheamă de ase-

menea toate statele să se abțină de a instala arme de distrugere în masă pe corpurile cerești sau de a le amplasa în spațiul cosmic prin oricare alte mijloace.

După încheierea Tratatului cu privire la interzicerea experiențelor în trei medii, a cărui însemnătate deosebită și-a găsit expresia în larga adeziune a popoarelor, în semnarea lui de peste 100 state, în faptul că a constituit un pas în direcția destinderii, noul acord reprezintă, de asemenea, o măsură pozitivă, îndreptată în aceeași direcție. Deși nu constituie o măsură efectivă de dezarmare ci numai „o măsură de neînarmare”, acordul are o însemnătate reală. În mod practic el previne posibilitățile de extindere a cursei înarmărilor nucleare în spațiul cosmic. De aci rezultă că explorarea Cosmosului nu va sluji pregătirilor militare, ci va fi destinată scopurilor pașnice, va servi cunoașterii legilor naturii și punerii rezultatelor obținute în slujba progresului și civilizației. Inspirînd oamenii un sentiment de securitate — legat de faptul că, în Cosmos, deasupra capetelor lor, nu vor zbura vehicule purtătoare de arme nucleare — acordul constituie un nou element pozitiv intervenit în climatul internațional. Înțelegerea cu privire la „denuclearizarea” spațiului cos-

(Continuare în pag. 2)

Un nou pas pe calea păcii

(Urmare din pag. 1)

mic dovedește încă odată că singura metodă de soluționare a problemelor internaționale e metoda tratativilor și că numai pe această cale se poate ajunge la acorduri reale, în interesul tuturor părților și al tuturor popoarelor.

În lumina Tratatului de la Moscova destinat să pună capăt otrăvirii atmosferei cu radiații atomice, a înțelegerii privind „denuclearizarea” spațiului extraatmosferic, apare cu atât mai legitimă cerința popoarelor — obiectiv de luptă al forțelor păcii — de a se promova denuclearizarea și pe pământ, a se realiza pas cu pas progrese pe calea dezarmării, prin încetarea experiențelor nucleare în toate mediile, crearea de zone denuclearizate, măsuri pentru împiedicarea răspândirii armelor atomice și alte măsuri menite să pregătească și să ușureze înfăptuirea dezarmării generale.

Alături de celelalte țări și forțe iubitoare de pace, poporul român salută noul acord util destinderii internaționale adoptat la O.N.U. și se pronunță pentru a se merge mai departe pe această cale, spre asigurarea conviețuirii pașnice a statelor.

Creștinii de pretutindeni au salutat cu bucurie acordurile privitoare la interzice-

rea experiențelor nucleare în trei medii și la denuclearizarea spațiului cosmic. În acest sens s-au pronunțat Bisericele Ortodoxe, Consiliul Mondial al Bisericilor, papa Paul VI, diferite Biserici protestante.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sînt alături de lupta popoarelor pentru pace și dezarmare și — împreună cu toți luptătorii pentru pace — au primit cu bucurie vestea că s-a făcut un nou pas pe calea păcii. Ei sînt hotărîți să intensifice acțiunea pentru pace și să aducă noi contribuții la lupta tuturor creștinilor și tuturor oamenilor cinstiți din lume pentru dezarmare generală și totală, pentru instaurarea unei păci veșnice pe întreaga suprafață a pămîntului. Ținerea la București între 11—19 noiembrie 1963 — a ședinței Comitetului Executiv a Mișcării Creștine pentru pace de la Praga — care pregătește a doua Conferință pan-creștină pentru pace ce va avea loc în 1964 la Praga — dovedește prețuirea de care se bucură activitatea Bisericii noastre pentru pace și constituie un imbold pentru clerul și credincioșii noștri de a continua și a înmulți eforturile pentru biruința păcii în lume. Acesta este legămîntul ce-l face nu numai Biserica noastră, ci toți creștinii acum cînd din Betleem răsună cîntarea: „pe pămînt pace, între oameni bunăvoire”.

T. R.

Noutăți

PAZNICUL INVIZIBIL

În ce constă acest paznic? Într-un puternic semnal de alarmă declanșat de un dispozitiv cu mercur. Elementul principal al dispozitivului este un întrerupător cu mercur; principiul pe care se bazează este foarte simplu. Cînd, s. ex.: geamantanul stă jos, picătura de mercur se găsește în echilibru instabil, în momentul în care se ridică geamantanul, picătura de mercur cade sub acțiunea gravitației, și închide circuitul electric al semnalului de alarmă.

Stăpînul geamantanului trebuie doar să întoarcă cheia înainte de a pleca, punînd paznicul în post.

Acest paznic — în momentul în care obiectul respectiv este mișcat (haine de pe plaje, bagaje diverse, automobile, magnetofone, etc.) dă semnalul de alarmă și pune la fugă pe hoț.

GREFE ALE MEMBRELOR

Prof. D. Lapacinski, de la Institutul Central de traumatologie din Moscova, a făcut cîteva experiențe încununuate de succes, grefînd citorva cîini membrele posterioare.

Ex.: Ciinelui Slavka i s-a amputat un membru posterior, zdrobindu-i-se intenționat osul și țesuturile. După 2 ore — membrul a fost grefat cu succes și în prezent funcționează normal. Marele savant a grefat ciinilor Vetke și Galeta, membre care după operație au fost conservate timp de 24 de ore într-un aparat special construit de inginerul Gherman Tarasov.

Același savant a grefat cu succes rinichi extrași de la pacienți cu 24 ore înainte.

TRANSPLANTAREA UNUI RINICHI LA OM

Dr. J. Muray din Boston — a comunicat la congresul chirurgilor din S.U.A. că unui tînăr grav bolnav a reușit să-i transplanteze un rinichi luat de la un bărbat decedat.

Rinichiul a fost păstrat o oră la temperatură scăzută, apoi transplantat rapid bolnavului.

Au trecut șase luni și jumătate de la operație și încă se observă o stare „anormală în funcționarea rinichiului” — i se dau zilnic medicamente corespunzătoare și se efectuează analize.

Starea sănătății i-ar permite să trăiască și acasă.

Pînă în prezent, s-au efectuat 13 transplantări de rinichi — în diferite țări (rinichi de la persoane decedate).

În toate cazurile, bolnavii au supraviețuit doar 5 luni și jumătate.

INTERESANTE INSCRIȚII ȘI HIEROGLIFE

S-au descoperit pe drumul care duce la templul de la Luxor, 15 statui noi, asemeni sfînxului, cu cap de om și trup de leu — pe care se allă inscripții și hieroglife cu date despre viața socială egipteană sub domnia faraonului Nukt Nib Uf, și descrieri ale ceremoniilor în cinstea zeului Amun.

Interesante informații sînt aici, și despre „un potop” — de o imensă creștere a apelor, care au acoperit întregul Egipt — precum și proiecte de noi sisteme de irigații, după retragerea apelor.

O IMPORTANTĂ DESCOPERIRE

Arheologică a fost făcută în orașul Tyr din Liban. S-a descoperit un arc de triumf, perfect conservat sub o arteră principală a orașului. Arcul este mărginit de o parte și de alta, de un complex monumental de sarcofagii mărețe. Se crede că ar fi fost arcul de triumf al lui Alexandru cel Mare — (Macedon).

MUMIILE RĂZBUNĂTOARE

S-au scris legende mai mult sau mai puțin fantastice despre „răzburarea mumiilor”, descoperite de arheologi. Faptul real a fost constatarea că în majoritatea arheologilor și a însoțitorilor lor — izbucneau mici epidemii de boli acute ale căilor respiratorii, de natură virotică...

Pornind de la aceste observații, doi savanți egipteni au reușit, după cercetări de doi ani, să descopere sursa acestor îmbolnăviri curioase: mumiile conservate peste 2.000 de ani, unele, conțineau un virus atât de bine conservat, încît ajuns în condiții prielnice, acesta se dezvoltă și își dezvoltă virulența — reușind să îmbolnăvească, peste milenii, pe cei care au îndrăznit să le descopere misterul.

OPERAȚIE FĂRĂ SINGE

se realizează cu bisturiul de ghiață. (Acesta are în mîner un tub care-l leagă cu o instalație com-

plicată datorită căreia temperatura lamei ajunge la -200°C !).

Cu ajutorul acestui bisturiu, chirurgul economisește mult timp, căci nu mai trebuie să tamponeze plaga și nici să strîngă cu pense vasele. Datorită acestei metode anestezia se simplifică și se reduce riscul infecțiilor.

VICTIMELE CANCERULUI

O statistică internațională dă date comparative despre victimele cancerului în cîteva țări între anii 1950—1962 și 1958—1960. Numărul celor morți de cancer la 100.000 locuitori, s. ex. în Anglia și Wales a urcat de la 197 la 214,2, în Franța de la 180,6 la 194. Formele principale cauzatoare de moarte sînt cancerul stomacului și plămîntului.

În Belgia, în medie tot la 26 minute există o moarte de cancer. În octombrie 1963, 120.000 persoane erau bolnave de cancer și alte 73.000 erau puse sub observație ca suspecte de cancer. S-a constatat că 90 la sută din cazurile mortale de pe urma cancerului pulmonar și de laringe sînt în legătură cu fumatul țigărilor.

Medicina — în lupta împotriva cancerului — în deosebi medicina sovietică, are frumoase realizări. Se așteaptă ca în curînd să se descopere cauza principală a cancerului și medicamentul, prin care omenirea să fie scăpată definitiv și de acest flagel.

POPULAȚIA PĂMÎNTULUI

Populația Pămîntului, era la sfîrșitul anului 1961 de 3.069.000.000 de locuitori, între începutul anului 1960 și sfîrșitul anului 1961 înregistrîndu-se o creștere a populației de 61 milioane de persoane — se precizează în Anuarul demografic al Națiunilor Unite, care a fost dat publicității la 24 septembrie la New York. Între anii 1950—1961, populația Pămîntului a sporit cu 560 milioane de persoane. Densitatea populației pe glob se ridică în prezent la 23 de persoane pe km pătrat, față de 18 în urmă cu zece ani. Țara cu cea mai mare densitate a populației este Olanda, cu 346 de locuitori de km pătrat, în timp ce în Australia se înregistrează mai puțin de un locuitor pe km pătrat.

Știri bisericesti

La 6 decembrie 1963 praznicul Sîntului Nicolae — a avut loc la Sibiu sărbătorirea I.P.Sf. nostru Mitropolit Nicolae, care în 28 noiembrie a împlinit 70 de ani. S-au arătat atunci realizările și meritele deosebite ale Înalt Prea Sfinției Sale, care o viață întregă a slujit Bisericii, poporului și păcii.

Asupra desfășurării acestei sărbătoriri vom reveni în numărul următor.

★

Luni, 4 noiembrie 1963, după masă, Pr. lector de limba paleoslavă Chiril Pistrui a ținut în Aula Institutului Teologic — o conferință despre „Prietenia romîno-sovietică”, relevînd vechimea legăturilor de prietenie dintre popoarele rus și romîn, legăturile dintre Bisericele ortodoxe rusă și romînă și roadele bogate ale prieteniei romîno-sovietice în anii puterii populare. Conferința a fost încadrată cu cîntece romîne și ruse, executate de corul sîntenților teologi, condus de Pr. prof. Gh. Șoima.

★

Între 11—19 noiembrie 1963 a avut loc la București ședința Comitetului Central al Mișcării Creștine pentru pace de la Praga. Ea a discutat și pregătit temele celei de a doua Conferințe pan-creștine pentru pace, care va avea loc în iunie 1964 la Praga. Temele, legate de actualitate, sînt axate pe textul de la Maleahi 2, 5: „Legămîntul meu este viață și pace”. Legămîntul creștin în Iisus Hristos obligă pe fiecare să lupte pentru pace și pentru o viață mai îmbelșugată și fericită.

Asupra lucrărilor ședinței C.C. al M.C.P.P. vom reveni.

Inalt Prea Sfințitul Nicolae Colan, Mitropolitul Ardealului

La 28 noiembrie 1963, Inalt Prea Sfinția Sa Nicolae Colan, Mitropolitul Ardealului, a împlinit vârsta de 70 de ani. Iată o vîrstă frumoasă prin mulțimea anilor și osebuit de bogat înfrumusețată prin faptele și realizările pe care distinsul ierarh al Bisericii noastre, în toate subjele ce a onorat cu prestigiu și demnitate pînă în clipa de față, le-a dus la apostolească împlinire. Astăzi, pe bună dreptate, poate privi, cu aleasă mulțumire, ca de pe o culme însoțită, de-a lungul acestui șir de ani, cu conștiința omului care, încă în tinerețe, din viață și-a încheiat un program, din program — un îndemn statornic spre muncă cinstită, din îndemn — un ideal. Dar nu un ideal utopic, iluzoriu, ci unul perfect realizabil, un ideal care cheazăuiește dreaptă răsplătire de la Dumnezeu: Osteneală neîntreruptă în slujirea aproapelui.

Ca să îplinească această slujire, încă

Inainte de alegerile din 20 octombrie 1963, care au avut loc în Germania Democrată, episcopul Dr. D. M. Mitzenheim și alte 77 personalități creștine au făcut apel către creștini să voteze cu candidații Frontului Național. În apel se spune între altele: „Noi, creștinii, ne adevăram (ca adevărați creștini) în slujirea aproapelui și în răspunderea pentru pace în lume. Aceste sarcini le poate împlini creștinul numai în comunitatea tuturor oamenilor cinstiți, care lucrează la opera păcii și umanității. Noi știm: candidații alegerilor populare 1963 au o țintă: a pași împreună mai departe pe calea păcii și socialismului; a construi o viață, care merită să fie trăită și este bogată și plină; a forma o comunitate de cetățeni liberi. Al lor să fie votul nostru — fapta noastră să fie a Republicii!” ★

Președintele Bisericii luterane din Hessa (R.F.G.), D. Martin Niemöller, consilierul superior bisericesc Kloppenburg și alte personalități vest-germane au iscălit cei dintii apelul pentru marșul de Paști din 1964 al luptătorilor vest-germani împotriva armelor atomice. Acest marș a început cu o manifestație internațională în Biserica Sf. Pavel din Frankfurt în 27 octombrie 1963. Marșul se va desfășura sub acest motto: „Europa centrală — fără arme atomice; Europa centrală — zonă de destindere; Europa centrală — punte între Est și Vest”. E salutată și încetarea experiențelor cu arme atomice în cele trei medii și se susține încetarea acestor experiențe și sub pămînt. Se cere înlăturarea cheltuielilor pentru înarmare și folosirea acestora pentru îmbunătățirea vieții popoarelor. ★

147 episcopi americani au cerut în 24 octombrie 1963 sinodului II Vatican să condamne discriminarea rasială, pentru că ea e în contradicție cu învățătura creștină despre egalitatea tuturor oamenilor în fața lui Dumnezeu. ★

Cu o mare majoritate Sinodul II Vatican s-a pronunțat pentru introducerea unui calendar mondial neschimbat și pentru sărbătorirea Paștilor la o dată fixă, cu condiția ca și alte Biserici creștine să accepte acest calendar și ca noul calendar să mențină săptămîna de 7 zile și duminica. Data fixă a Paștilor să fie o duminică din aprilie. Calendarul, ce se discută de O.N.U., dacă va fi primit de toate popoarele ar putea înlocui calendarul catolic gregorian, care are o vechime de 381 ani. Calendarul O.N.U. ar avea 8 luni de câte 30 zile și 4 luni de câte 31 zile (fiecare trimestru are 2 luni de 30 zile și 1 lună de 31 zile). Ziua 365-a ar fi în fiecare an zi de sărbătoare mondială.

N. M.

în vremea școlărității, ca elev și student, a dovedit silința celui ce s-a făgăduit pe sine științei de carte, celui care vrea cu adevărat să pătrundă tainele slovei spre a le folosi din plin mai apoi. Drept urmare, în slujbele administrative-bisericești și de altă natură prin care a trecut, a și reușit să înfrățească hărnicia cu priceperea, discreția cu corectitudinea, punctualitatea cu îngăduința bine și omenește înțeleasă, ostentind astfel, tot timpul, pentru binele oamenilor, ca pentru Domnul însuși.

De la catedră, de la amvon și prin alte mijloace între care prin exemplul propriei vieți, l-a propovăduit neschimbat pe Hristos Iisus, pe Mîntuitorul nostru cel veșnic. Drept modele în propovăduire i-a avut mereu pe Sfinții Apostoli, cu deosebire pe Sfințul Apostol Pavel. Ca și ei, a îndemnat cu stăruință la iubirea de Dumnezeu și de oameni, la așezarea și păstrarea păcii sufletești între inși și în lumea toată, la împlinirea dreptății între oameni, stăruind în același duh și astăzi. Blînd și bun, și-a apropiat sufletește multe generații de ucenici care și acum, după decenii, îi poartă dragoste și stimă și îi urmează sfaturile și îndemnul arhipăstorești.

Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae este un ierarh-cărturar în adevăratul înțeles al cuvîntului. Și aceasta nu numai ca urmare a studiului îndelungat, al lecturii neîntrerupte, ci și în virtutea pasiunii nobile ce-l stăpînește pentru scris, pentru carte. E drept, nu pentru orice scris, nici pentru orice carte. Iubește și prețuiește scrisul de elegantă suplețe și seriozitate, stilul simplu, curat, corect și limpede și prin care se exprimă, nesilit, omul cu ale lui însușiri și fapte, ori natura cu frumosul din ea. Și numai în cartea bună, de cuprins constructiv, află prieten de seamă, prieten pe care îl consultă cu deosebită plăcere în clipe de răgaz și de reculegere.

Coloanele gazetei „Telegraful Român” și coloanele altor gazete; paginile din „Revista Teologică” și din revista „Mitropolia Ardealului”, scrise de Inaltul Ierarh, stau ca nepărtinitoare mărturii despre cele mai nădăjduite pomenite. Nu mai puțin limpede grăiesc, întru aceasta, toate pastoralele din peste două decenii și jumătate trimise preoțimii și credincioșilor din eparhiile Clujului și Sibiului cu prilejul marilor praznice creștinești. De asemenea, nu pot fi uitate lucrările originale, traduceri reușite din alte limbi și mai ales izvodirea „Testamentului Nou” de la Cluj. Iar revista „Viața Ilustrată”, întemeiată și condusă toată vremea, ba și scrisă, în cea mai mare parte, de Inalt Prea Sfinția Sa, reflectă din fiecare pagină un simț deosebit pentru frumos, pentru artă.

De altfel, simțul pentru frumosul artistic iese în evidență, pe plan major, în catedralele din Cluj și Sibiu, a căror pictare a inițiat-o și a realizat-o, prin îndrumări directe, personale.

Chemarea arhierescă, în care Inalt Prea Sfinția Sa ostenește de aproape trei decenii, a împlinit-o și continuă să o slujească în duh de părinte înțelegător, bun și drept, chivernisind cu înțelepciune tradițiile sănătoase ale înaintașilor și îngrijind de mîntuirea sufletească în Hristos Domnul a credincioșilor încredințați de Dumnezeu. De câte ori găsește prilej, își scolește păstoriții, ca de la catedră, ajutîndu-i astfel să-și înțeleagă rosturile acestei vieți și ale celei ce va să vină.

În patria noastră, pe care o iubește cu

iubirea fiului către maica sa, găsește cadrul unei viețuiri libere și demne. Ca om al păcii, pentru pace ostenește, pacea o și propovăduiește: pacea cugetului, pacea țării și pacea a toată lumea.

A împlinit și îplinește toate cele bune și de folos creștinesc cu simplitate și cu modestie, amintind, prin această ațitudine de tot naturală, starea modestă, țărănească, din care rînd pe rînd s-a ridicat pînă la marea cinste de vlădică. Seninătatea nu i-a putut fi întunecată de nevoi, de trudă și a-lergare, nici chiar de suferințe fizice sau morale. Continuă, prin personalitatea Sa, să zidească de pe o temelie de înaltă umanitate, manifestînd nemăsurată omenie, nefățărîtă bunătate și optimism de neînfrînt.

D. Călugăr

Inimă curată

La puțin timp după ce a ajuns rege peste tot poporul Israel, David săvîrșește un mare păcat. Și anume, la porunca sa, unul din credincioșii săi generali, Urie Heteul, cade răpus în lupta cu amoniții, pentru ca David să se poată căsători cu soția acestuia, Batseba.

Pentru această nelegiuire, David este aspru certat, din porunca Domnului, de către Natan profetul, care îi spune întîmplarea cu mielusa sārăcului. Cum anume un om bogat și puternic, care avea turme multe de tot felul, a rîvnit totuși la mielusa unui om sărac, pe care i-o răpește fără nici un fel de milă de bietul om, care altă avere nu mai avea. Bogatul în cauză, pe care David era gata să-l șteargă de pe fața pămîntului pentru această răpire sau nelegiuire, era tocmai el. „Pentru ce ai nesocotit tu cuvîntul Domnului, făcînd rău înaintea ochilor lui? — își încheia Natan musturarea sa. Pe Urie Heteul tu l-ai ucis cu sabia, pe femeia lui ți-ai luat-o de soție, iar pe el l-ai ucis cu sabia amoniților” (II Regi 12, 9).

Musturarea profetului Natan a zguduît profund pe David, care, din acea clipă, n-a mai avut liniște. Rod al lacrimilor sale de pocăință este și psalmul 50, binecunoscut nouă, pe care îl auzim citindu-se la diferite slujbe bisericești și cu deosebire la utrenie. Sint cuprinse în acest psalm zbuciumul și remușcările unui suflet plin de căință sinceră pentru păcatul săvîrșit. „Miluiește-mă Dumnezeule după mare mila ta, și după mulțimea îndurărilor tale, șterge fărădelegea mea! Spală-mă de tot de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește!... Stropește-mă cu isop și mă voi curăți; spală-mă și mai alb decît zăpada voi fi!” (Psalm 50, 1—2. 8).

David însă, în rugăciunea sa de căință, nu se oprește numai la această rugă, de-a fi iertat, ci cere de la Dumnezeu să-l lumineze, să-i îndrepte pașii pe căile cele drepte și cinstite, să-i dăruiască o inimă curată. „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește înăuntrul meu” (Psalm 50, 11). Și într-adevăr, după alunecarea în acest păcat, David s-a trudit toată viața să-și curățească inima, toată rîvna lui s-a îndreptat spre inimă curată.

Inima curată este cu adevărat ce avem noi mai de preț, este sufletul nostru luminat și nepătat, este conștiința noastră întregă și vie, este frumusețea noastră morală. Inima curată este zestre pe care rugina și moliile nu o mănincă și furii nu o fură, este dota care nu ne părăsește niciodată, ci ne însoțește atît în acest veac, cît și în veșnicie.

Inima curată este laboratorul în care se plămădesc gîndurile noastre nobile, intențiile, acțiunile și faptele noastre bune, este izvorul cristalin de munte din care țîșnește tot ce poate fi mai bun, mai luminos și mai frumos în om. Acest adevăr ni-l întărește și Mîntuitorul Iisus Hristos, cînd spune: „Din prisosința inimii gră-

(Continuare în pag. 4)

Inimă curată

(continuare din pag. 3)

iește gura. Omul cel bun din comoara cea bună a inimii scoate cele bune, iar omul cel rău din comoara cea rea scoate cele rele" (Matei 12, 34—35).

Nu fără temei deci mitropolitul Nicolae Krutički are despre inima curată cuvinte ca acestea: „Cu ce se poate asemăna inima curată? Se poate asemăna cu pământul roditor; pe acest pământ cresc pomi cu roade bogate, grâne aurii, binemirositoare flori, iar în inima creștinului cresc virtuți împodobitoare: smerenia, blândețea, mila, răbdarea. Ne încintă o grădină înflorită și ne face plăcere să respirăm mireasma florilor. Dar și mai mult ne încintă frumusețea sufletească a omului cu inimă curată. Ușor este să ne închipuim înaintea vederii noastre sufletești pe prea cuviosul Serafim din Sarov; iată-l pășește cu statornicia lui iubire zimbătoare pe față; de sus pînă jos strălucește de curăție, de blândețe, de iubire, de bună dorire, de împăcare. Pentru toți care se apropie de el are același cuvînt de salutare, are brațe deschise cu iubire. Chiar acela care l-a văzut de departe, a păstrat toată viața în inimă prea frumosul lui chip luminos. Prea cuviosul Serafim era purtător de inimă curată.

Cu ce se mai poate asemăna o inimă curată? Cu un foc înflăcărat. Cum în foc se curăță aurul, cum în foc se eliberează de rugină fierul ruginit, tot așa focul inimii curate arde ispitele și ademenirile păcătoase; deseori dintr-o singură atingere cu purtătorul unei inimi curate se curățește o întinată inimă și apucă pe calea unei noi vieți creștine.

Ce altă asemănare se apropie de inima curată? Asemenea este cu apa curată; apa curată nu are în ea nimic murdar; răcorește pe orice însetat; este plăcută și dulce pentru cine însetează după ea. În apa curată se oglîndește cerul și soarele. Și inima curată îmbie spre sine; vedem cum se răsfîrînge în ea cerul duhovnicesc, vedem în ea pecetea frumuseții dumnezeiești, pecetea Duhului Sfînt; iar purtătorii acestor peceți sînt oameni sfinți.

Inima curată este asemenea aerului curat și luminos; după cum soarele pătrunde neîmpiedicat cu razele sale prin acest aer, tot așa în inima curată luminează cea lumină a lui Dumnezeu, de care s-a zis că „luminează pe tot omul care vine în lume” — își încheie vlădica Nicolae Krutički minunatul său cuvînt.

Creștinul cu inimă curată este deschis, deplin sincer în toate gândurile și faptele sale, limpede în grai; la el da, este da și nu, este nu.

Intr-o inimă curată cele rele n-au loc, iar cele bune cresc și înfloresc ca într-o grădină bine îngrijită. De aceea creștinul cu inimă curată este un om virtuos, despre care Sf. Ioan Gură de Aur spune că „este ca un pom foarte plăcut la vedere și încărcat cu fructe bune”. Dintr-o inimă curată izvorăște blândețea, dreptatea, milostenia și pacea, după cum spune tot acest Sf. Părinte.

Inimă curată înseamnă dragoste de oameni, dragoste care se revarsă continuu, se concretizează mereu în lucrarea de fapte bune, ceea ce îi aduce celui în cauză mulțumire și bucurie. Acest lucru ni-l spune și Psalmistul cînd zice: „Cei ce iubiți pe Domnul, urîți răutățile. Lumină răsare el pentru drepti și bucurie pentru cei cu inima curată” (Ps. 96, 10—11), pe cînd „cel ce are o inimă viclană nu află fericirea și cel ce are o limbă șireată dă peste necaz” (Pilde 17, 20).

Cel cu inima curată este un factor de apropiere, de pace și înfrățire între oameni, un element de progres, de stimulare spre bine a celor din jurul său. „Cînd un om este blajin, iubitor și drept nu închide în sine aceste virtuți care curg și se revarsă spre ceilalți” — spune Sf. Ioan Gură de Aur. Frumos și înțelept ne grăiește în această privință și Înalt Prea Sfințitul nostru

Toast

Cu-acest pocal de vin sărbătorec
Inchin pentru Republica iubită
Și pentru anii care o-mpodobesc
Cu-a soarelui mantie aurită.

O lacrimă stîrnită-n geană azi
Mărturisește-atîta bucurie
Că Patria cu-arome tari de brazi
E-nvăluită-n crin de poezie.

Cu fruntea prinsă în desăvîrșiri
Zîmbește-n albe blocuri, dimineții,
În douăzeci de ani poți să te miri
De dalba-i întrupare-a frumuseții!

Ridic paharul și privesc în zări
Orașe noi și sate luminate,
Văd roua scînteind pe-a holdei mări
Și verile ce-s grele de bucate.

Văd oameni înfrății în muncă, dragi,
Cu suflet larg precum e Bărăganul,
Colectiviste cu obraji de fragi,
Cu inimile-aprinse cum e jarul.

Cu-ambrozie bătrînă eu închin
Republicii ce-n rugul fericirii
Vom face-o și mai mîndră-n ani ce vin
Punînd în toate semnul nemuririi.

Preot Ștefan Tascianu

Sfîntul Atanasie cel Mare, despre întruparea Mîntuitorului

Fiul lui Dumnezeu s-a făcut fiul omului, pentru ca fiii omului, adică ai lui Adam, să devină fiii lui Dumnezeu. Într-adevăr, Cuvîntul cel născut de sus, din Tatăl, nespus, negrăit, mai presus de înțelegere, veșnic, — acelaș se naște în timp, jos, din Fecioara Maria, de Dumnezeu Născătoarea.

Pentru ca cei ce s-au născut jos prima oară, să se nască de sus a doua oară, adică din Dumnezeu. Astfel El are numai o mamă pe pămînt și noi avem numai un Tată în cer. Și de aceea se numește pe sine „fiul omului”, ca noi să-l numim pe Dumnezeu, Tatăl cel din ceruri: „Tatăl nostru carele ești în ceruri”, zice Sf. Matei.

Deci, după cum noi, servii lui Dumnezeu, am ajuns copiii lui Dumnezeu, tot așa Stăpînul servilor s-a făcut fiu muritor al propriului său serv, adică al lui Adam, pentru ca fiii lui Adam, muritori fiind, să devină fiii lui Dumnezeu, după cum s-a zis:

„Le-a dat lor putere să se facă fiii lui Dumnezeu”. (In. 1, 12). De aceea Fiul lui Dumnezeu gustă și moartea, din pricina tatălui lui trupesc, pentru ca fiii lui Adam să se împărtășească din viața lui Dumnezeu, pentru Tatăl lor Dumnezeu, după Duh. El deci este Fiul lui Dumnezeu din fire, iar noi după har.

El însuși s-a întrupat pentru ca noi să devenim dumnezeu (să ne îndumnezeim). Și s-a arătat pe sine în frup, pentru ca noi să cunoaștem pe Tatăl cel nevăzut. A răbdat ocară oamenilor ca noi să moștenim nemurirea. (R. Journal, Enchiridion, p. 285).

Trad. Pr. I. Sanda

Sfîntul Nicolae

Cu barba coborînd ca o ninsoare
Stă Sfîntul Nicolae în iconostas
Și ochii lui albaștri, plini de soare,
Cu anii ce-au trecut tot vii înc-au rămas.

Aceeși față blîndă te-ncălzește
Și simți pe chipul lui de umbră și de har
În rugă cînd te-ai apropiat că-ți șoptește:
„Să nu-ți trăiești viața în zadar!”.

Tu bun să fi cu suflet larg ca drumul,
Să-ți ardă dragostea în inimă și gînd
Și ura s-o destrămă ușor ca fumul,
Tu loc în inimă să nu-i faci ei nicicînd.

O! Sfinte Nicolae, fericite,
Al bunătății sfetnic prea desăvîrșit,
Tu binele în inimi înfrățite
L-aprinde să lucească ca un mîrgărit.

Preot Ștefan Tascianu

Mitropolit Nicolae al Ardealului, într-un articol intitulat: „Inima”, unde citim: „Se spune despre cîte un om că are inimă de aur. Ți-e drag să stai în preajma lui, că te înseninează, te mîngie și te-ntărește și pe tine. Un asemenea om este o binecuvîntare pentru obștea în mijlocul căreia trăiește. El e vrăjmașul minciunii, al vicleșugului, al întăritării, al oricărei porniri spre rău. Nu se gîndește decît la binele pe care l-ar putea face aproapelui său — cu cuvîntul sau cu fapta”.

Iată de ce un mare poet german (Goethe) arăta că „idei mari și o inimă curată trebuie să cerem noi de la Dumnezeu” și iată pentru ce Mîntuitorul Iisus Hristos dă inimii noastre curate cea mai înaltă răsplată, cînd zice: „Feriți-vă de cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). A vedea pe Dumnezeu, atît cît este cu putință firii noastre, a trăi împreună cu El, este, desigur, tot ce-și poate dori mai mult un suflet creștinesc.

Exemple de inimă curată avem desigur multe. Așa este de pildă Abel, păstorul cel de demult și fratele lui Cain cel lipsit de inimă curată. Abel oferă Domnului ofrandele sale cu inimă bună, sincer, plin de bune intenții. Exemplu este Iosif, fiul mai mic al patriarhului Iacob, care deși a fost urît de frații săi, voinț chiar să-lucidă, le

răspunde cu multă dragoste și bunăvoință, iar cînd era în Egipt, deși „era chipeș la statură și foarte frumos la față” (Facere 39, 6), cu nimic nu se lasă ademenit de soția stăpînului său, care „și-a pus ochii pe Iosif” (Facere 39, 7). Dar pildă desăvîrșită de inimă curată este pentru noi Mîntuitorul Iisus Hristos, despre care Sf. Apostol Petru spune că „n-a săvîrșit nici un păcat și nici un vicleșug nu s-a aflat în gura lui” (I Petru 2, 22).

Știînd noi că înăuntrul nostru, în sufletul nostru, în mintea și voința noastră zace originea atît a binelui cît și a răului pe care-l facem și mai cunoscînd noi că o inimă curată, pe lingă ajutorul de Sus, se cîștigă prin muncă, prin muncă cinstită pentru cîștigarea celor necesare vieții, prin rugăciune, și mai ales prin continua lucrare a binelui — să ne străduim spre o inimă curată, spre această cunună nevastă, aducătoare de bucurie și de viață luminoasă, atît pentru noi cît și pentru semenii noștri, ascultînd în această privință și povața înțeleptului Solomon, care zice: „Fiul meu, ferește-ți inima de orice lucru (rău, urît), căci din ea țîșnește viața” (Pilde 4, 23), atît a trupului cît și a sufletului, atît cea pămîntească cît și cea veșnică.

Diacon Gh. Papuc